

Miquel Rayó i Ferrer, guanyador del premi de novel·les per a nois i noies Josep M. Folch i Torres, no era present al sopar per recollir el guardó. Sí que hi eren **Maria Assumpció Ribas**, que amb *L'estel sense temps* va obtenir el Lola Anglada de contes infantils i **Ferran Coriells**, que va fer un parlament d'encesa apologia de l'escoltisme en pujar a l'escenari després de ser proclamat guanyador de l'Àngel Fàbregues de treballs sobre l'animació d'activitats en el temps lliure per *La gran aventura*.

Els grossos

Isabel-Clara Simó, lluent com mai, va llegir el veredict del Víctor Català de narracions com a secretària d'un jurat format, junt amb ella, per **Jaume Vidal i Alcover**, **Josep A. Baixeras**, **Guillem-Jordi Graells** i **Leandre Amigó**. **Baixeras** comentava abans de l'entrega l'escàs nivell general que tenien les obres d'enguany. **Jordi Jané**, conegut locutor del programa *Ui, avui* de Catalunya Ràdio, va pujar d'un salt a l'escenari i va omplir de petons **Silvia Coppulo**, en saber que la seva obra, *Microcòsmos*, havia estat guanyadora de la 35a edició d'aquest premi, el més ve-

terà de la nit. **Jordi Jané**, que havia publicat obres per a nens, és la primera vegada que escriu per a gent adulta, i creu que haurà de continuar fent-ho, «perquè ara tots els meus amics m'ho demanaran».

Elegantíssim, **Vicenç Villatoro**, va fer les delícies de les seves fans, que se'l disputaven després de sopar, quan va llegir el veredict del Sant Jordi. **Ricard Creus**, molt emocionat, va explicar des de l'escenari que *Posicions*, la novel·la guanyadora, inicia una sèrie que s'anomenarà *Després del maig*, que recollirà personatges i situacions impensables abans del maig del 68. **Vicenç Villatoro**, que tenia com a companys de jurat **Josep Faulí**, **Carme Arnau**, **Joan Triadú** i **Maria Aurèlia Capmany**, deia que aquest no ha estat l'any més efervescent del Sant Jordi per una qüestió estadística, només setze novel·les presentades enfront de les quasi seixanta a què s'havia arribat en anys anteriors. «Els marges, tant dels premiables com dels publicables —comentava— s'han escurçat una mica en relació a altres anys. Ara, l'obra que ha guanyat, per la qual es valorarà el premi, jo crec que té una dignitat perfecta i té la virtut que **Ricard Creus** sap què vol escriure i com explicar-ho». □

INICI D'UNA NOVA SÈRIE

Les posicions del guanyador

Amb quinze obres publicades, i el premi «Andròmina» del 1985, **Ricard Creus** arriba amb el Sant Jordi a la culminació de la seva trajectòria literària.

J. N.

Moments després de ser proclamat guanyador, **Ricard Creus**, entre felicitacions i enhorabones, parlava de la seva obra i de la sèrie de novel·les «*Després del maig*», de la qual *Posicions* serà la primera. Dos nois i dues noies, durant un cap de setmana en una acció repartida entre el Pirineu, on hi ha els protagonistes, i Burgos, Londres i Barcelona.

«Trobo —deia el guanyador— que això de presentar-te cada vegada és més per als joves, jo ja tinc quinze llibres publicats, el del premi en farà setze, i crec que, quan s'arriba a aquest punt, si et donen un premi per una obra publicada, molt bé, però aquests altres premis haurien de ser més per



«Presentar-se als premis cada vegada és més per a joves».

als joves. Ara, m'he presentat per aquest ressò, a veure si d'una vegada servirà ja per sempre».

—*¿La vostra novel·la parla de després del maig del 68?*

—No és que en parli, així com la trilogia «*Temps imposat*» tractava de la guerra i la postguerra, aquí és la postguerra del maig del 68. La gent adquireix caràcters i viu situacions que abans del maig haurien estat distints. I tots aquests llibres que estic escrivint ara aprofundeixen aquesta nova situació.

—*¿Quina serà l'amplada de la sèrie?*

—De moment, estic treballant en dos llibres més, però no vol dir que sigui una trilogia o que en siguin quatre, o cinc. Per ara, n'hi ha dos en marxa i aquests sí que els acabaré, si no passa res.

—*¿Quina és la forma que heu donat a Posicions?*

—És el que jo en dic una mena de diàleg interior. Així com hi ha el monòleg interior, trobo que tal com jo, quan penso, tinc tota una conversa, una discussió interior que m'ajuda a definir les coses, aquí són unes converses entre dos nois i dues noies que estan passant un cap de setmana junts i continuament parlen. I és un diàleg on hi ha moments que no apareix acotat. Llavors és una cosa que, primer, sembla bastant estranya, es va embolicant, i després resulta que s'acaben aclarint les coses i arriba un final amb sorpresa. Jo, aquella gent que llegeix els llibres com les gallines, quan piquen d'aquí i piquen d'allà, els picaria el bec, perquè voldria que comencessin i acabessin, perquè tinguessin aquesta sorpresa final.

—*Vós sou una persona molt vinculada al món de les arts plàstiques, i dirigiu l'escola de plàstica L'Arc.*

—Sí, és una cosa molt vocacional que m'agrada moltíssim. Abans vaig ser pintor, i després vaig penjar els pinzells perquè volia escriure.

—*Aquesta vinculació també s'ha reflectit en obres vostres.*

—També he escrit coses de pedagogia d'art, i coses de literatura per a nans, i crec que es reflecteix a qui ho coneixi bé, perquè em sembla que la meua literatura per a nens no és mai carrinclona, sinó que els tracto com a persones, només que explico coses que ells puguin entendre.

—*Heu dit que part dels cinc milions del premi; la major dotació de la seva història, els destinareu a arreglar la teulada d'una casa que teniu a Olot.*

—Sí, perquè l'havia d'arreglar igualment, hi havíem de fer l'estudi, i això m'anirà molt bé, perquè no em caldrà demanar préstecs. □